

XIV

Край големия холодисплей в командното помещение от известно време всички бяха на крака. Силното гравитационно поле, което вече беше привлякло в себе си техния авангард, все повече заплашваше и тях самите, въпреки че НЕУДЪРЖИМИЯТ с пълната мощност на двигателите си се опитваше да се изтръгне от смъртоносната прегръдка и се движеше по права извън полето на притегляне. Компютърният навигатор извести за приближаване до критичната точка.

– Променихме посоката още след първите предупреждения на нашия авангард, но и сега още не е ясно, дали ще се измъкнем или не – изригна Шена, като изпсува. – Без предупреждението на авангарда сигурно щеше да ни е погълнало. По дяволите!

Шена с надежда погледна изображението на тяхното положение в холодисплея.

– Този авангард Прот наистина добре го измисли.

Все още не можеше да се разбере нищо окончателно. Същевременно, зелена светлинка в холодисплея предупреди за възникване на нов гравитационен център по посока на тяхното отстъпателно движение, който отслабваше засмукването в гравитационния вихър. Всичко показваше това и надеждите им с приближаването към новия гравитационен източник започнаха да се увеличават. Отново дъхът на всички секна. Неочаквана случайност или каквото и да беше това, то действаше, макар че мнозинството въртеше отрицателно глави, не приемайки обяснението, че това било случайно събитие. Би трябвало нещо друго да присъства, нещо важно.

Захватът на гравитационния вихър се отпускаше, чак докато НЕУДЪРЖИМИЯТ не избра свободно посока на полета. Отново всички бяха на крака, също и онези, които трябваше да седят в готовност пред холодисплея, останалите така и така бяха станали, и настроението при проследяването стана непринудено с бурни възклицания. Обаче веднага след това цялото пространство в холодисплея неочаквано се изпълни с изображение на гъста мъглявина.

Новата изненада внесе у екипажа на НЕУДЪРЖИМИЯ безпокойство, несигурност, но също и все по-силно чувство на любопитство.

– Анализирай мъглявината – се чу команда.

Насочените сензори осигуриха точна картина. Пред тях се показва прекрасен пъстър свят. Видяха милиони гигантски метеори, които бяха толкова много на брой и толкова нагъсто пръснати, че закриваха изгледа зад себе си, където можеше да се предусети живот. Компютърният навигатор извести за приближаването на метеор от вътрешната страна на гравитационния вихър. А още преди да могат добре да го разгледат, сензорите предупредиха за силно увеличаване на привличането в неговата посока.

– Това е преднамерено създадена гравитация – възкликна Тилън.

Лицето на Прот се смръщи от гневен страх.

– А този сега ни дърпа назад към гравитационния вихър.

– Няма да оставим това! Да го взривим! За неговата големина нашите енергийни снаряди са достатъчно мощни. – Тилън чакаше с въпросително изражение.

Прот размишляваше. Трудно му беше да започне с враждебни действия без предварителен разговор. Как-

во всъщност искаха? Първо да нанесат удар, а след това да установят диалог? Обаче това противоречи на вероятността за поведението на високоразвитите цивилизации.

– Да им изпратим съобщение с нашата миролюбива цел и нека престанат да ни притеглят. В противен случай, ще ги нападнем.

Обаче нямаше реакция и моментите на чакането започнаха да се превръщат в противна несигурност. Тайнственият метеор все по-силно ги дърпаше към своя захват.

– Никакъв избор не ни остава, трябва да го нападнем – възмути се Тилън. – Тези свине се правят на глупави.

– ОК, да изстреляме по-малък енергиен снаряд – докато гледаше в холодисплея, заповяда Прот.

Телескопските устройства им осигуряваха вярно изображение на тайнствения метеор, чак до нажежаването при експлозиите след попадението на техните снаряди.

Отново изпратиха съобщение за своята миролюбива мисия и отново нямаше реакция. Метеорът ги привличаше с още по-голяма сила в гравитационния вихър.

– Няма екипаж – отгатна Тилън с безпокойство в гласа, – да го направим, докато е време.

Прот кимна в потвърждение:

– Нищо друго не ни показва. Стреляй!

Отново изминаха няколко напрегнати мига до блясъка на техния енергиен снаряд.

– Унищожен! – кратко съобщи Тилън.

Погледът на Прот скочи върху дисплеите на сензорите. Наистина бяха свободни. Гравитационните линии неочаквано започнаха да се разпростират във

всички посоки и в пространственото изображение се оформиха необичайни фигури със смайващи форми.

След това ги чакаше полет през метеорната мъглявина, който продължи няколко часа, докато я пресекат. Обаче при излизане от нея пред тях се показва невероятна гледка: хиляди слънца с милиарди планети.

– Виж! – възкликна Тилън, – около едно слънце кръжат стотици планети.

– Такава гигантска съгласуваност при въртене около общи оси! – Прот с възхищение наблюдаваше света от хиляди планети. Някой е трябвало да раздели гигантска маса между планети с размерите на Земята. С тази цивилизация ще се срещнат. Ако наистина са толкова враждебни към чужденците, както всичко показва, по-добре би било да не бяха идвали.

– Представители на чуждата цивилизация! – компютърният навигатор извести за установената връзка. – Желят да разговарят с командира на нашия космически кораб.

– Да, свържи ни с тях – Прот се съсредоточи върху способността си за чувствено възприятие и логическо разбиране.

– Току-що получихме аудио-визуален речник на техния език за нашия компютърен преводач – продължи компютърният навигатор с рутинно спокойствие. Холодисплеят потъмня. Прот издиша поетия дъх и се спря в очакване. Не продължи дълго. Връзката бързо беше установена и при новото осветяване на холодисплей пред него вече стоеше холоизображението на група необичайно облечени мъже и жени, по външността си много подобни на земляните.

Прот вдигна ръка в поздрав.

– Идваме с приятелска мисия – поздрави ги той.

Погледът му автоматично се съсредоточи върху мъжа на преден план. На неговото лице можеше да се открие враждебност. Можеше да се усети надменна обиденост. С крайчеца на окото си забеляза добродушно шеговитата и същевременно палава усмивка на неговия съсед. Прот го погледна и се усмихна за поздрав. Отново погледна мъжа, който имаше някаква злонамереност в погледа. Сепна се и пак погледна неговия съсед. Той пък само се подсмиваше с някаква покровителска добронамереност.

– *Ние сме времевиците от галактиката Чива* – с ни най-малко любезен глас каза мъжът със строгото лице.

Прот кимна в знак на разбиране и учтиво обясни:

– Ние сме земляни. По еволюционните закони на високоразвитите цивилизации уважаваме чуждите култури и установяваме с тях приятелски контакти.

Мъжът със строгото лице цинично се усмихна:

– *Какво, причислявате се към високоразвитите цивилизации?*

Презрителната надменност събуди съмнение у Прот за сродство с инсталатора на внедрения тихон. Основните характерни черти на този мъж му се разкриха от израза на неговото лице и сочеха тази възможност. Още по-внимателно се вгледа в очите с презрителния поглед. Да, такива изпращат на космическите пътници внедрени тихони!

Мъжът отдясно ненадейно се засмя така весело, че Прот учудено го погледна. А сега защо това убедително и същевременно неразбираемо одобрително кимане, този въпрос му се натрапи в съзнанието. Прот леко се сепна. Защо кима? Разбрал е мислите му?

Обаче мъжът, облечен в зелено, любезно продължи:

– *Добре дошли! Бъдете наши гости, щом пътят вече ви е довел при нас. Ще запозная сънародниците си. Надявам се да не отхвърлят инициативата ми да ви пуснем в нашата галактика.*

И мъжът с духовития и малко шеговит поглед се обърна въпросително към останалите представители на цивилизацията на времевниците.

– *Да, мнозинството са съгласни!*

Мъжът в зелено любезно се усмихна, явно вече за довиждане.

– Търсим нашите изчезнали космически кораби – побърза да каже Прот.

– *Хи – мъжът в зелено все още се подсмиваше със същата усмивка, – не съм запознат с всички събития в нашата галактика. Доста населени планети с богат живот имаме, някъде повече от милиард подобни на вашата Земя. На тях лесно някой би се изгубил. Но, разбира се, с голямо удоволствие бихме разговаряли с вас. Също и за... как го казахте?*

– Търсим нашите изчезнали космически кораби – повтори Прот.

– *Да, да, също и за вашите изчезнали кораби. Ще ви бъда на разположение.*

След това представителите на галактиката Чива след кратък поздрав напуснаха пространството, което се виждаше на холодисплея.

Прот и другарите му няколко мига гледаха празното пространство в холодисплея, а след това той пое дъх и го изпусна:

– Фуу, стана доста бързо.

– Дяволски бързо – потвърди Само. – А с каква

цивилизация всъщност си имаме работа?

– Това предстои да видим – с неясно съмнение подхвърли Шена. – Ако съдим по онези двамата на преден план, може да ни се пише едно или друго.

– Вероятно – мислите на Прот прескачаха от любезния мъж в зелено на циничния присмех на съседа му.

– Ще се спуснем на една от техните планети.

– За аналитична схема на тази цивилизация би трябвало да включим планетарния компютър – напомни Само. – Ще ни е необходимо цялото знание в нашия планетарен компютър.

– Да, сега наистина бихме се нуждаели от нашия планетарен компютър – с горчивина в гласа отговори Прот, – обаче...

У Прот отново се събуди съмнението за евентуалните връзки между онова надменно лице и тихона, нелегално промъкнал се в планетарния компютър. Нещо в него му говореше за тяхното сродство. И в случай на съществуване на тази връзка, спешно трябваше да я прекъсне. Остава само въпросът каква каша им е забъркал оня тихон в планетарния компютър или... Прот се намръщи от неприятно съмнение... Да не би да се е свързал с някого от екипажа и да го е подчинил на волята си? Иначе, вероятността беше малка, обаче...